

HELEN COX

Een motief
voor moord

EEN
Kitt Hartley
DETECTIVE

Helen Cox

Een motief voor
moord

Vertaald door Peter de Rijk

De Fontein

I

‘Heb je al gehoord dat er een moord is gepleegd in de buurt van Hebden Bridge?’ vroeg brigadier Charlotte Banks aan de laatste persoon op de hele wereld die ze ooit om hulp dacht te moeten vragen.

Nou ja, misschien de op één na laatste.

Het bleef even stil voordat Kitt Hartley antwoordde. Gekleed in haar gebruikelijke marineblauwe mantelpak zat ze in een leunstoel in het kantoor op de derde verdieping van de Vale of York-universiteitsbibliotheek thee te drinken. Omdat ze op de gekste tijdstippen moest werken, kwam Banks maar heel weinig in bibliotheken. Maar de paar keer dat ze deze bibliotheek was binnengelopen, was zelfs zij, een nuchtere rechercheur met heel weinig tijd om zich in de boekenwereld te verdiepen, meege-slept door de stille pracht van deze ruimte.

Hoewel ze natuurlijk weleens een boekwinkel of bibliotheek had bezocht, was Banks ervan overtuigd dat ze nog nooit zo veel boeken onder één dak had gezien. En dan nog die prachtige plafondschilderingen, die veelal mythologische figuren leken voor te stellen. Banks wist niet precies om welke mythologische figuren het ging; dat liet ze over aan afgestudeerde types. Maar er bestond geen twijfel over dat de schilderingen op zich al fascinerend genoeg waren, of je nu echt begreep waarnaar je keek of niet. Er waren nog talloze andere kleine details aan dit tamelijk unieke gebouw, waarmee het zich onderscheidde van alle andere gebouwen die je zou kunnen bezoeken. Van de sierlijke architraven tot de mozaïekvloer, de architect had zorgvuldig nagedacht over elk oppervlak, elke verlichtingsarmatuur en elke deurknop.

Misschien was het daarom niet echt verwonderlijk dat Kitt, die als privédetective was begonnen en in die hoedanigheid vaak in gevaarlijke situaties belandde, zich hier graag twee dagen per week tijdens haar parttimediensten schuilhield.

Na Banks' vraag over de recente moord in West Yorkshire aarzelde Kitt om nog een slok thee te nemen en antwoordde ze Banks met een bevestigend knikje. 'Was dat niet afgelopen woensdag? In Andaby toch? De krantenkoppen kunnen haast niemand ontgaan zijn. Verpletterd door een stalen garenkuip in een industriemuseum. Ik durf het me nauwelijks voor te stellen. Het idee alleen al doet me huiveren. Van wat ik gelezen heb, was het slachtoffer manager in het museum. Die arme vrouw. Wie zou zoiets op zijn geweten kunnen hebben?'

Banks, die naast een eiken tafel in het midden van de zaal stond, vond het ook een vreselijke gedachte dat een onverlaat zo'n zwaar metalen vat, dat ooit diende om garens van de oude textiel fabriek in te bewaren, op iemand zou laten neervallen.

In de bijna tien jaar dat ze bij de politie werkte had Banks allerlei vormen van fysieke wreedheid gezien, maar nooit zoiets zonderlings en gruwelijks als dit. 'Het gaat inderdaad niet om zomaar een gewelddaad, dat geef ik toe. Degene die het lichaam heeft gevonden, heeft waarschijnlijk de schok van zijn leven gehad,' zei ze.

Kitt zette haar theekopje op een stapel boeken vlakbij. Hoewel deze ruimte alleen voor het personeel was, kon je dat alleen maar aflezen aan het bordje op de deur. Er stonden een paar versleten fauteuils die eruit zagen alsof ze begin vorige eeuw waren gekocht, en verder lagen overal stapels boeken over allerlei onderwerpen. Kitt had de afdeling Vrouwenstudies onder haar hoede, maar dit kantoor leek eerder een opslagplaats voor alle overgebleven boeken van de hele bibliotheek.

Hoe dan ook, het rook hier beter dan in de personeelsruimte op het politiebureau. Volgens Banks' chef, inspecteur Malcolm Halloran, die een relatie had met de bibliothecaresse die privédetective was geworden, was ze dol op een bepaald soort thee, die het kantoor met een citrusaroma vulde. Het was in elk geval be-

ter dan de geur van ranzige koffie en oudbakken sandwiches uit de automaat waaraan Banks op haar werk gewend was geraakt.

‘Zeg dat wel,’ zei Kitt, waarmee ze Banks’ aandacht weer vestigde op de morbide zaak die ze hier kwam bespreken. ‘Heel sinister inderdaad. Ik heb in mijn carrière al heel wat vreemde zaken omhanden gehad, maar dit is het toppunt... Trouwens, wil je misschien een vanillekoekje?’

Kitt gebaarde met een koektrommel in Banks’ richting, maar ze sloeg het aanbod af.

‘In het begin vroeg ik me af hoe de rechercheurs een noodlottig ongeluk hadden kunnen uitsluiten,’ zei Kitt, terwijl ze een koekje pakte om in haar thee te dopen. ‘Maar blijkbaar waren er op de plaats delict zo veel vragen gerezen dat de politie de zaak als een levensmisdrijf kwalificeerde.’

‘Ja,’ zei Banks, terwijl ze haar duimen in de zakken van haar spijkerbroek stak. ‘Je moet echt overtuigd zijn van het voorhanden bewijs om een zaak als moord of doodslag te kwalificeren.’

‘Ja, dat is me bekend. Mal heeft me veel over jullie onderzoeken verteld, en ik besef dat zoiets geen lichtvaardige beslissing is. Er stond in de kranten natuurlijk niet genoeg informatie om te kunnen bepalen welke factoren precies op een misdrijf wezen. Als zoiets gebeurt, is het al erg genoeg als het een ongeluk is. Maar alleen al het idee dat iemand dat met opzet heeft gedaan, daar moet je toch gewoon niet aan denken? Onderzoek jij dat incident? Ik dacht dat Andaby iets te ver westelijk lag voor jullie team.’

Banks wilde antwoorden, maar zoals wel vaker nam Kitt niet de tijd om adem te halen.

‘En trouwens, ben je binnenkort niet een tijdje vrij voor de bruiloft van het jaar en de huwelijksreis van je leven? Ik moet toegeven dat toen je je bij de balie meldde om mij te spreken, ik dacht dat je gekomen was om over de bruiloft te praten, en niet over politiezaken. Vooral omdat je niet in uniform bent.’

Nu pas zweeg Kitt even, zodat Banks de kans kreeg om het woord te nemen. Maar Banks wist ineens niet meer wat ze precies wilde zeggen en hoe ze over dat ene onderwerp moest

beginnen dat ze vrijwel altijd angstvallig vermeed.

Ze slaakte een zucht en dacht na hoe ze de kwestie het beste ter sprake kon brengen. Waarom ze hier op zaterdagavond om acht uur langskwam, op het kantoor van de plaatselijke universiteitsbibliotheek. Maar de redeloze angst die ze tot dat moment nog had weten te bedwingen, verhinderde nu dat ze nog helder kon denken. Het lukte haar niet eens om gepast te glimlachen bij Kitts verwijzing naar haar aanstaande huwelijk met Evie, over twee weken al.

Banks had met hoofdcommissaris Ricci, haar hoogste baas, afgesproken dat ze drie maanden onbetaald verlof zou nemen, zodat zij en Evie op hun huwelijksreis alle zeven continenten konden aandoen. Eigenlijk zou ze zich daar nu mee moeten bezighouden: trouwen met de vrouw die ze liefhad, onder het genot van de heerlijke voorjaarszon. De aanloop naar hun huwelijk zou een van de gelukkigste perioden van haar leven moeten zijn, maar in plaats daarvan waren de laatste twee etmalen in een kwellende waas van angstige slapeloosheid verlopen. 'Officieel doen wij geen onderzoek naar die zaak, nee,' hoorde Banks zichzelf eindelijk zeggen. 'En ja, morgen is mijn laatste dienst voor de bruiloft.'

Kitt veegde een lange streng rood haar uit haar gezicht en lachte Banks vriendelijk toe. Ze leek Banks' gezicht te bestuderen, op zoek naar een aanwijzing, voordat ze verder sprak. 'Ik heb je beknopte en heldere gebruik van de Engelse taal altijd bewonderd, Charley. En ik beschouw mezelf als iemand die zowel mensen als boeken goed kan duiden. Maar als je wilt dat ik iets belangrijks uit dit gesprek oppik, zul je me toch wat meer aanwijzingen moeten geven. Is er een element van die moord in Andaby, of het onderzoek daarnaar, dat jou zorgen baart? En zo ja, is het dan niet het beste om daar met Mal over te praten?'

De verwarring in Kitts stem was onmiskenbaar, en dat kon Banks haar niet kwalijk nemen. Het was voor iedereen lastig om Banks' bedoelingen te duiden. Haar donkerbruine ogen waren een krachtig instrument als ze verdachten in de verhoorkamer met haar blik intimideerde, maar gaven weinig prijs aan iedereen

die haar kende. Sinds zij en inspecteur Halloran zo'n zes jaar geleden deze bibliotheek voor het eerst waren binnengelopen, hadden zij en Kitt weinig met elkaar te maken gehad. Dit was misschien niet zo vreemd geweest als Kitt en Halloran niet waren begonnen met daten. En als Banks niet met Kitts beste vriendin zou gaan trouwen. Zij en Kitt hadden via via aardig wat ervaringen gedeeld, van vreugde tot pure wanhoop, maar de twee vrouwen hadden altijd een beleefde, respectvolle afstand bewaard. Deels was Banks bewust terughoudend in de omgang gebleven. Kitt mocht dan wel een opleiding tot privédetective gevolgd hebben, dergelijke kwalificaties werden niet officieel erkend door het politiekorps. Banks was er dan ook van overtuigd dat de bemoeienissen van Kitt met officiële politiezaken ooit tot gevolg zouden hebben dat er iemand ontslagen zou worden. Om te voorkomen dat zij diegene zou zijn, bewaarde Banks een veilige afstand, wat een simpele en toch tactvolle maatregel was.

Met dat allemaal in gedachten moest Kitt zich wel afvragen waarom uitgerekend Banks allerlei details opdiste over een zaak die ze niet eens zelf onderzocht, en dat nog wel tegen een vrouw die ze verder nauwelijks sprak. Ze wist nog niet dat Banks' hele wereld elk moment kon instorten.

'Mijn broer Ewan woont in Andaby. Al bijna drie maanden inmiddels,' zei Banks. Ze kon geen andere manier vinden om te vertellen wat ze kwijt moest. Al zolang ze zich kon herinneren, had ze geprobeerd juist deze situatie te voorkomen. Maar ondanks al haar inspanningen kon ze de donkere schaduw van haar oudere broer, na ruim twintig jaar, niet langer ontlopen.

'O ja?' zei Kitt hoofdschuddend. 'Ik wist niet eens dat je een broer had. Sorry dat dat me ontgaan is. Ik beschouw mezelf als iemand die goed kan luisteren, maar ik weet vrij zeker dat Evie nooit iets over hem heeft gezegd.'

'Nee, het is niet jouw schuld. Ik heb het nooit over hem.' Banks hoorde zelf hoe bits ze klonk en zuchtte diep. Ze wist dat ze door haar Schotse accent voor sommigen wat venijniger klonk dan ze bedoelde. In haar werk als rechercheur pakte dat gunstig uit en dwong ze een zeker respect af bij criminelen voor

wie respect niet bepaald vanzelfsprekend was. Maar dit was veel meer dan alleen een scherpe ondertoon in haar uitspraak. Het was duidelijk hoorbaar dat ze witheet was.

‘En nu maak je je zorgen over Ewans veiligheid? Wil je dat Grace en ik hem beveiligen om te voorkomen dat de moordenaar om een of andere reden achter hem aan gaat? Hij moet behoorlijk geschrokken zijn na zo’n incident vlak bij zijn eigen voordeur. Natuurlijk zullen we graag te hulp komen, op welke manier dan ook.’

‘Ik begrijp waarom je daaraan dacht,’ zei Banks, die liever had gewild dat ze de diensten van Hartley en Edwards Detectives moest inroepen omdat ze zich als zus zorgen maakte over het welzijn van haar oudere broer. Zo zou het in een normaal gezin gegaan zijn, waar je van liefde en genegenheid voor je bloedverwanten blijk gaf, en niet van diepe achterdocht en wantrouwen. Banks wist objectief dat haar broer van haar had gehouden en dat zij ooit van hem had gehouden. Maar ze kon zich die tijd niet eens meer duidelijk herinneren. Van enige bewondering voor hem was inmiddels al helemaal geen sprake meer. ‘Zoals ik al zei,’ ging Banks moeizaam articulerend verder, ‘is Ewan nog maar kort geleden naar Andaby verhuisd. Klaarblijkelijk om een nieuwe start te maken en het contact met mij te herstellen.’

‘Het contact herstellen? Heeft hij in het buitenland gewoond?’ vroeg Kitt.

‘Was het maar waar,’ verzuchtte Banks, terwijl ze moed verzamelde voor haar volgende zin. ‘Nee, hij is net vrijgelaten uit de gevangenis. Hij zat vast voor moord.’

Eerste druk januari 2024
Dit is het zevende deel in de Kitt Hartley-serie.

Oorspronkelijke titel *Murder in a Mill Town*
Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
Company
Copyright © 2022 Helen Cox
The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988
Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Peter de Rijk
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagbeeld © Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN 978 90 261 7444 5
ISBN e-book 978 90 261 6727 0
ISBN luisterboek 978 90 261 6728 7
NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.